

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123399811
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6123399811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: BICAR s. r. o., so sídlom Bratislava, Trhová 54, IČO: 52 875 130, zastúpený Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom so sídlom Nitra, Bottova 34, IČO: 40 495 931, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., E. D. XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou Studio Legale, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mostová 2, IČO: 36 811 874, o zaplatenie 2 272,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 25. marca 2024 č. k. 7C/67/2023-72 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.272,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,5% ročne zo sumy 2.272,40 eura odo dňa 31. 01. 2023 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 488, § 489, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, 3, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 151 ods. 1, § 193, § 232 ods. 3 CSP, § 245 ods. 1 Trestného zákona, § 288 ods. 1 Trestného poriadku, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 2.272,40 eura spolu s príslušenstvom, pričom žalobu odôvodnil tým, že ako poškodenému trestným činom žalovaného mu vznikla škoda v uvedenej výške na jeho motorovom vozidle, za čo bol žalovaný právoplatne odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/144/2022 zo dňa 31. 10. 2022, právoplatným dňa 31. 10. 2022. Žalobca sa pokúsil so žalovaným mimosúdne dohodnúť, no neúspešne.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému je v plnom rozsahu dôvodný. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu vo výške žalovanej sumy, ktorú mu spôsobil tým, že úmyselne poškodil motorové vozidlo žalobcu, čím mu spôsobil škodu poškodením vozidla vo výške 1.792,40 eura a na nákladoch spojených so zapožičaním náhradného vozidla vo výške 480,00 eura, za čo bol právoplatne uznaný vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, a to rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 31. 10. 2022, sp. zn. 2T/144/2022, právoplatným dňa 31. 10. 2022. Súd bol viazaný odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam,

ktoré boli podmienkou odsúdenia a boli súdom v trestnom konaní zistené. To platí aj o zistení vzniku škody v dôsledku protiprávneho konania žalovaného (odsúdeného). Konajúci súd si teda nemôže urobiť úsudok o tom, či bola naplnená skutková podstata určitého trestného činu. Následkom protiprávneho konania bol vznik škody, a teda, ak okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že žalovaný spáchal trestný čin, potom záväznosť jeho rozsudku pre súd v civilnom konaní znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania žalovaného, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, čo v danom prípade bolo naplnené. Súd mal teda tri zákonné predpoklady uplatneného nároku na náhradu škody (porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody) preukázané výsledkami trestného konania. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu ani sporné.

1.3. Trestný súd odkázal žalobcu podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na civilný proces, pričom žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody v sume 2.272,40 eura, ktorá pozostáva z náhrady škody vzniknutej na poškodenom vozidle v sume 1.792,40 eura a z náhrady škody vzniknutej v súvislosti so zapožičaním náhradného vozidla za poškodené vozidlo v sume 480,00 eur. V otázke viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom podľa § 193 CSP v konaniach o náhrade škody spôsobenej trestným činom aj čo sa týka výšky škody zistenej v trestnom konaní, ktorá je pojmovým znakom skutku, za ktorý bol škodca právoplatne odsúdený, existujú dva názorové prúdy a s nimi spojená rozdielna rozhodovacia prax súdov. Súd konajúci v predmetnej veci sa priklonil k názorovému prúdu a zastal názor, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody zistenou v trestnom konaní a túto musí žalobca v civilnom konaní bezpečne preukázať. Žalobca bol trestným súdom s náhradou škody odkázaný na civilné konanie v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo, ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Výkladom príslušného ustanovenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že výška škody v trestnom konaní nebola riadne zistená a je potrebné, aby bola predmetom dokazovania civilného konania o náhrade škody spôsobenej trestným činom žalovaného. Žalobca sa pritom podanou žalobou domáha náhrady škody v inej výške ako bola zistená v trestnom konaní, a to vo výške nižšej, pričom strany sporu sa nedožadovali výkladu ust. § 193 CSP v súlade s prvým názorovým prúdom. Z týchto dôvodov súd ustálil, že je potrebné, aby výška škody bola v civilnom konaní predmetom dokazovania.

1.4. Výšku škody v sume 1.792,40 eura uplatnenú žalobcom titulom náhrady škody za opravu poškodeného vozidla súd považoval za preukázanú jednak z dôvodu, že táto výška škody sa stala medzi stranami sporu v priebehu konania nespornou, bola zároveň preukázaná listinnými dôkazmi (faktúrou č. 20210357 a dokladom o jej úhrade) a žalovaný bol ochotný žalobcovi v tejto výške škodu dobrovoľne uhradiť, teda žalovaný na pojednávaní uznal uplatnený nárok žalobcu v sume 1.792,40 eura. Žalovaný v podanom odpore síce spochybnil dôveryhodnosť faktúry č. 20210357 vystavenej za opravu vozidla, ale len z dôvodu, že žalobca nepredložil kalkuláciu, ktorá bola základom fakturovanej sumy, ako aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že predmetnú faktúru aj v skutočnosti uhradil. Kalkulácia, ako aj doklad o úhrade boli žalobcom predložené spolu s vyjadrením k odporu, k vyjadreniu ktorému sa žalovaný následne ani na výzvu súdu už nevyjadril. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný po doložení dokumentov, ktorých absenciu žalovaný namietal, už nemal námietky voči dôveryhodnosti faktúry vystavenej za opravu poškodeného vozidla a dôvodnosti žaloby v tejto časti náhrady škody vo výške 1.792,40 eura. Právny zástupca žalovaného v rámci zmierujúcej fázy konania súdom zároveň uviedol, že žalovaný je ochotný uhradiť žalobcovi predmetnú faktúru za opravu vozidla a na pojednávaní spochybnil už len výšku škody v sume 480,00 eur, čo súd posúdil ako uznanie časti nároku uplatneného žalobcom žalovaným.

1.5. Spornou tak zostala len škoda vo výške 480,00 eur uplatnená žalobcom titulom náhrady nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca v rámci písomnej fázy konania, ako aj na pojednávaní uviedol, že náhradným motorovým vozidlom si zabezpečoval možnosť pokračovania vo svojej podnikateľskej činnosti na zamedzenie vzniku škody - ušlého zisku, pričom predmetom zapožičania bolo motorové vozidlo obdobného druhu a s obdobným využitím ako poškodené vozidlo žalobcu. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia žalobcu v konaní nepoprel, preto mal súd v súlade s § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP uplatnením fikcie nespornosti za preukázané, že poškodené motorové vozidlo slúžilo žalobcovi k výkonu predmetu činnosti, poškodením ktorého bol žalobca za účelom pokračovania

vo výkone predmetu činnosti nútený prenajať si náhradné motorové vozidlo obdobného druhu a s obdobným využitím. Žalovaný v podanom odpore namietal len skutočnosť, že žalobca nepreukázal skutočnú výšku škody, ktorá vznikla, pretože nepredložil doklad o úhrade predložených faktúr. Žalovaný neuviedol iné skutkové tvrdenia, ktorými by škodu vo výške 480,00 eur uplatnenú žalobcom za nájom náhradného motorového vozidla spochybnil, a to ani po tom, ako žalobca úhradu spornej faktúry preukázal príjmovým pokladničným dokladom, ktorého pravosť, či obsah žalovaný nenamietal. Žalobca tak vyvrátil tvrdenie žalovaného o neunesení dôkazného bremena skutočne vzniknutej škody nepreukázaním úhrady faktúr. Iné skutočnosti ohľadne spochybňovania výšky škody v tejto časti, ktoré žalovaný netvrdil, logicky nemohli byť ani predmetom dokazovania. Neunesenie bremena tvrdenia malo pre stranu sporu, v tomto prípade žalovaného, za následok pre ňu nepriaznivé rozhodnutie súdu vo veci samej.

1.6. Žalobca si prenajal náhradné motorové vozidlo obdobného typu ako vozidlo poškodené žalovaným a to len na obdobie piatich dní, teda v nevyhnutnom rozsahu. Je nutné poznamenať, že škodou sa rozumie aj ušlý zisk, ktorý si žalobca v predmetnom konaní neuplatnil práve preto, že zabezpečil pokračovanie výkonu činnosti prostredníctvom nájmu náhradného motorového vozidla. Súd preto považoval tento náklad žalobcu bezpochyby za úcelne vynaložený. Je preto spravodlivé, aby žalovaný nahradil žalobcovi aj škodu vzniknutú vynaložením nákladov na nájom náhradného motorového vozidla. Na základe vykonaného dokazovania tak dospel súd k záveru, že žalovaný zodpovedá žalobcovi aj za vzniknutú škodu vo výške 480,00 eur, ktorú mu spôsobil tým, že poškodil žalobcovu motorové vozidlo slúžiace k výkonu predmetu činnosti žalobcu, za čo bol právoplatne uznaný vinným a žalobcovi tak vznikla škoda vo výške 480,00 eur v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla, ktoré bol nútený si prenajať? dôsledkom protiprávneho konania žalovaného, ktorú výšku, ako aj úhradu v spore žalobca bezpeene preukázal. Žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal existenciu skutočností predpokladaných hypotézou hmotnoprávnej normy, od ktorej žalobca odvodzuje žalobou uplatnený nárok, a to ustanovením § 420 ods. 1 Obeianskeho zákonníka, t.j. existenciu všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktorými sú protiprávny úkon, vznik škody, príeinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, ako aj zavinenie škodcu. Žalobca zároveň preukázal, že faktúry, ktorými preukazoval výšku vzniknutej škody, aj uhradil. Žalovaný túto škodu neuhradil žalobcovi ani po výzve žalobcu, preto súd považoval podanú žalobu za dôvodnú, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného k úhrade škody vo výške 2.272,40 eur. Súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania, keď žalovaný bol preukázaný v omeškaní s úhradou dlhu (škody), čím vznikol žalobcovi aj nárok na úhradu úrokov z omeškania z dlžnej sumy. Žalovaný sa do omeškania s úhradou škody dostal nasledujúci deň po doručení výzvy žalobcu k úhrade tejto škody, ktorá bola právnomu zástupcovi žalovaného doručená dňa 30. 01. 2023. Žalovaný sa tak dostal do omeškania s úhradou vzniknutej škody o dňa 31. 01. 2023. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, zatiaľ čo žalovaný nedosiahol žiadny materiálne merateľný úspech, súd žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, namietajúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytkol súdu prvej inštancie, že v rozpore s ustanovením § 153 ods. 1 CSP pripustil dôkaz na strane žalobcu, ktorým mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svojich žalobných tvrdení. Žalobca mal podľa jeho názoru dostatočný časový priestor na to, aby predložil doklad o úhrade žalovanej sumy vo výške 480 eur, a to už v reakcii na ním podaný odpor proti platobnému rozkazu v replike žalobcu, taktiež jeho právny zástupca namietal priamo na pojednávaní dňa 25. 03. 2024 sudcovskú zásadu koncentrácie konania a neskoro predložený dôkaz, a to v kópii, ktorého pravosť si nemohol nijakým spôsobom na predmetnom pojednávaní overiť, pričom tento dôkaz bol datovaný a vystavený dňa 18. 02. 2022, pričom nebol založený ani v trestnom konaní vedenom na OS Levice, ktorý cituje prvostupňový súd v rozsudku. Z procesnej opatrnosti uviedol, že sa javí tento dôkazný prostriedok ako vytvorený ad hoc bez vypovedajúcej dôkaznej hodnoty. V konaní tak došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pretože prišlo k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako procesnej strany v tomto konaní. Taktiež namietal právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie akceptoval uvedený dôkaz a na základe tejto skutočnosti nesprávne právne posúdil žalobný nárok vo výške 480 eur. Navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v časti žalovanej sumy 480 eur zamietne, alternatívne postupoval podľa

ustanovenia § 389 ods. 1 CSP a zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, udávajúc, že s predmetným rozsudkom súdu prvej inštancie sa stotožňuje v plnom rozsahu. Má za to, že rozsudok je riadne zdôvodnený, jasný, ureitý, zrozumiteľný, vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, je v súlade so zákonom a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Preto sa nemožno v žiadnom smere stotožniť s podaným odvolaním žalovaného. Poukázal na ustanovenie § 153 ods. 2 CSP a na to, že uplatnenie sudcovskej koncentrácie je na uvážení súdu, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania

alebo vykonanie ďalších úkonov súdu, pričom v danom prípade nedošlo k nehospodárnosti, v rámci ktorej by bolo potrebné nariadiť ďalší termín pojednávania, z jeho strany nedošlo k sťažaniu súdneho konania, resp. prieťahom v súdnom konaní. Je preto zrejme, že pripustenie predloženého dôkazu bolo zákonným postupom konajúceho súdu, ktorý bol navyše aj v súlade s hospodárnosťou a úcelnosťou súdneho konania. Uviedol tiež, že súd dal žalovanému priestor na vyjadrenie sa k predloženému dôkazu – dokladu o úhrade. Žalovaný obsah predloženého dokladu o úhrade žiadnym spôsobom nerozporoval. Žalovaný výlučne namietal predloženie predmetného dôkazu priamo na pojednávaní s poukazom na ustanovenie § 153 ods. 1 a 2 CSP. S touto námietkou sa však konajúci súd riadne vysporiadal s odôvodnením, že nebolo za účelom predloženia tohto dôkazu potrebné odročiť prebiehajúce pojednávanie. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po jej prejednaní dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec následne správne právne posúdil, pričom svojím postupom pri prejednaní podanej žaloby žalobcu neporušil právo strany na spravodlivý súdny proces.

5. Predmetom tohto sporu je uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody v celkovej výške 2.272,40 eura spolu s príslušenstvom, ktorý žalobca odôvodnil tak, že ako poškodenému trestným činom žalovaného mu vznikla škoda na motorovom vozidle, pričom žalovaný bol za ním spáchaný trestný čin právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Levice v konaní pod sp. zn. 2T/144/2022 a žalobca ako poškodený bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Žalobcovi vznikla škoda vo výške 1.792,40 eura, ktorú musel vynaložiť na opravu poškodeného motorového vozidla a vo výške 480 eur za prenájom náhradného motorového vozidla, spolu vo výške žalovanej istiny.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučené spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ ureitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozitívna zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní

fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúvajúcej inštitúcie odvolacieho súdu.

10. Prejednávajúc podané odvolanie žalovaného, s ohľadom na jeho odvolacie dôvody, odvolací súd vyhodnotil takto podané odvolanie za nedôvodné, ktoré nebolo spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia v prospech odvolateľa. Výsledkom odvolacieho konania je tak potvrdenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštitúcie, keď odvolací súd nevezhliadol žiadne dôvody na jeho zmenu, resp. zrušenie. Keiže odvolací súd je odvolacími dôvodmi žalovaného viazaný, pri prejednaní podaného odvolania sa zaoberal len dôvodmi podaného odvolania vymedzenými žalovaným.

11. Pokiaľ žalovaný udával, že v konaní došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, pretože prišlo k zvýhodneniu postavenia žalobcu v konaní tým, že súd prvej inštitúcie v rozpore s ustanovením § 153 ods. 1 CSP pripustil dôkaz na strane žalobcu, s takouto odvolacou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje.

12. K uvedenému odvolací súd udáva nasledovné:

Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi, pretože nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Veľkosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany hodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahu, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany veľa, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodí sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadne (neprizná mu procesnoprávne účinky).

13. Z okolností prejednávanej veci vyplýva, že na pojednávaní konanom na súde prvej inštitúcie dňa 25. 03. 2024, po prednesení predbežného právneho posúdenia veci súdom, v rámci ktorého vo veci konajúca sudkyňa uviedla, že súd nemá preukázanú výšku škody v sume 480 eur, právny zástupca žalobcu predniesol návrh na vykonanie dokazovania predložením dokladu o úhrade faktúry e. 20220001, ktorou bol žalobcovi vyfakturovaný náklad za prenájom náhradného motorového vozidla. Takto navrhovaný dôkaz súd prvej inštitúcie umožnil žalobcovi predložiť takým spôsobom, že pojednávanie prerušil na dobu cca 12 minút, v rámci ktorej doby žalobca prostredníctvom mailovej správy zaslal súdu listinný dôkaz a tento následne súd vyhotovil v listinnej podobe jeho tlačou z mailu, doručil ho krátkou cestou stranám sporu, ako i založil do súdneho spisu. Zároveň súd prvej inštitúcie stranám sporu oznámil, že sudcovskú koncentráciu konania neuplatní z dôvodu, že nebolo pojednávanie potrebné odročiť a žalobca navrhovaný dôkaz doručil súdu v rámci prerušenia pojednávania. Následne súd prvej inštitúcie vo veci na danom pojednávaní rozhodol.

14. V kontexte vyššie uvedeného, v namietanom postupe súdu prvej inštitúcie odvolací súd nevezhliadol porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. I ÚS SR vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. II ÚS/530/2018 konštatoval, že keď sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať. V okolnostiach danej veci treba predovšetkým poukázať na fakt, že žalobca predniesol návrh na vykonanie tohto dôkazu po tom, čo súd prvej inštitúcie predniesol svoje predbežné právne závery, v rámci ktorých nepovažoval za preukázanú úhradu sumy 480 eur, a tento návrh na vykonanie dokazovania bol reakciou žalobcu na vzniknutú procesnú situáciu. Práve predbežné právne posúdenie veci súdom má vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Treba tiež uviesť, že ďalší priebeh pojednávania nie je kognitne stanovený zákonom a urečuje ho sudca. Procesný postup súdu prvej inštitúcie v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu treba vzhliadnuť za súladný so zákonnou požiadavkou postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, hospodárne

a bez zbytočných prieťahov, keď je zrejmé, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol na jedinom pojednávaní a za účelom predloženia dôkazu žalobcom toto pojednávanie nebolo potrebné odročiť. V okolnostiach danej veci potom postup súdu prvej inštancie nebol v rozpore s ustanovením § 153 CSP, tak ako namietal žalovaný a rozhodne nespôsobil žalovanému porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Na druhej strane, možno uzavrieť, že práve nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, navrhnutého ako reakcia strany na predbežné právne závery konajúceho súdu a nevytvorením tak priestoru strane na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku, by bolo možné kvalifikovať ako porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa 3a Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

15. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že odvolateľ nedôvodne namietal porušenie jeho procesných práv v takej intenzite, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, preto je odvolanie v zmysle uplatneného odvolacieho dôvodu nedôvodné. V kontexte takto vymedzenej odvolacej námietky je i námietka žalovaného, že pripustenie uvedeného dôkazu súdom prvej inštancie malo za následok i nesprávne právne posúdenie veci, nedôvodná. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, tak ako vyplýva z vyerpávajúceho odôvodnenia jeho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd poukazuje.

16. Pokiaľ ialej žalovaný namietal, že žalobcom predložený dôkaz bol predložený v kópii a jeho pravosť si nemohol nijak overiť a v kontexte uvedeného sa mu javí ako dôkaz vytvorený ad hoc, odvolací súd udáva, že táto námietka je žalovaným prednesená až v rámci odvolacieho konania, keď v konaní pred súdom prvej inštancie pravosť tohto dokladu, po tom čo mu bol predložený, žiadnym spôsobom nenamietal, pričom tak urobiť mohol, keďže zo strany súdu mu bol poskytnutý priestor na vyjadrenie sa k uvedenému dôkazu. Preto je dôvodné uzavrieť, že táto odvolacia argumentácia žalovaného predstavuje v zmysle ustanovenia § 366 CSP neprípustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú odvolací súd neprihliada.

17. S ohľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd považoval žalovaným podané odvolanie v celom rozsahu za nedôvodné, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a postupom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP toto rozhodnutie potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím v zákonnej lehote.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).